

Grote beroering heerste op de Pijpelheide. Louise Morré weende om Clothilde en dacht met afschuw aan Cartouche's liefdesverklaring.

De beide roverkapiteins beraamden plannen om de schaper te verlossen. Kate zon op wraak jegens Deswert die haar geslagen had.

De binders spraken geheimzinnig over de moord op de dokter.

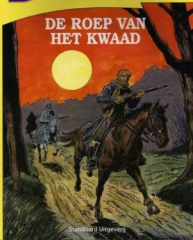
Op de avond van Clothilde's begrafenis verliet Louise de herberg van haar vader. Haastig liep ze voort in de richting der linie. Het meisje had vernomen dat Clothilde's kindje reeds begraven was en ze wilde nu weten wat er met het lijk van de arme moeder gebeuren zou.

HET LEEMANS

87

BAKELANDT

DE ROEP VAN
HET KWAAD

Standard Uitgeverij

Het schone meisje had veel aanbidders. Menige jonge binder viel haar lastig met zijn liefde. Maar Louise luisterde niet.

Nu begeerde Cartouche haar. En om de kapitein niet te ontmoeten, begaf ze zich 's avonds naar de linie.

Eensklaps schrok ze.

Een licht gloeide in de duisternis.

Nog geweldiger schrok ze.

Een nieuwe moord! Wat droegen die mannen, wie lichtte hen bij?

Met moeite bedwong Louise een kreet van schrik.

— Schelm, beul, ellendeling, monster! stormde het in haar hart. En ze had die woorden hem, Cartouche, die ze nu herkende, willen toeroepen!

Ha, Clothilde's lijk droegen die kerels en als een hond liet Cartouche zijn gezellin, zijn slachtoffer in de grond steken.

En de moeder had hij van het kind gescheiden! Waarom mocht het kind niet aan de boezem van de moeder liggen?

— Clothilde zal nog niet rusten, dacht Louise ontsteld. Haar geest zal het kindeke zoeken, rondwalen over de heide. En zij heeft rust verdiend voor al de ellende die ze hier geleden heeft.

Zo dacht het meisje in haar bijgeloof.

Zich gedekt houdend in het bos, volgde het meisje de drie mannen.

En alles zag zij! Het neerleggen van het lichaam... het vertrek der mannen... Cartouche's houding bij de dode... de terugkeer der binders... het graven van de kuil, de begrafenis!...

Toen de mannen vertrokken waren, naderde zij het graf en knielde neer:

— Clothilde, zo sprak ze, nu ligt ge hier! Aldus laat de schelm u begraven! En uw kind ligt elders. Ge zult het zoeken... en misschien niet vinden. De wreedaard wil u nog pijnigen, nadat hij u zo gemarteld heeft tijdens 't leven. Maar, Clothilde, wij waren vriendinnen en dat vergeet ik niet... ik zal naar Antwerpen gaan en ik zal nog meer doen... ik zal uw kindje bij u leggen! Ja, dat zal ik doen, want ik wil dat ge rust hebt. Cartouche zegt, dat hij mij bemint, maar ik zal vluchten... ik zal de heide verlaten en een ander leven leiden.

Het meisje stond op, volgde een pad door 't bos en bleef weldra voor een hutje staan.

Vastberaden klopte ze op de deur.

— 'k Wilde liever dat de duivel u de nek kraakte dan mij zo laat nog te komen storen! klonk daarbinnen weinig aanmoedigend een stem.

— Doe open! riep het meisje.

— Nooit! Overdag is mijn deur open... laat me nu slapen, al waart ge Cartouche zelf, ik laat u niet binnen! Hij slaapt en ik wek hem niet. En hoepel nu op.

Maar de deur werd toch geopend, niet door Kate, want zij was de spreekster, maar door een kloeke jongeling van Louise's leeftijd.

— André, zei het meisje.

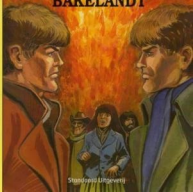
— Louise! Ha, 'k meende uw stem te horen... maar ik twijfelde.

— Ga mee, André.

— Ik zal me kleden. 'k ben onmiddellijk bij u.

BAKELANDT

BAKELANDT
TEGEN
BAKELANDT

— Wie is daar? vroeg de vrouw, die ook haar bed verlaten had. Ho, Louise Morré!

— Dag, Kate.

— Gij hoort thuis te zijn en niet over de heide te dwalen om jongens uit hun slaap te wekken. Is de dag niet lang genoeg om de jonge mannen met uw ogen te verleiden... en ze dan weer te bedriegen!

— Ik verleid en bedrieg niemand!

— Wat komt ge dan doen?

— Ik moet André spreken!

— Ha, hebt ge misschien een boodschap van Cartouche? Ja, ja, de jonge schone Louise is Cartouche's vriendin geworden, nu de andere dood is. Hij rouwt niet lang, de kapitein! En gij wordt koningin der heide... Maar vergeet nooit dat ik de moeder der bende ben, vergeet dat nooit.

— Gij raast, Kate!

— Ah, ik raas! Pas op, feeks, pas op... ik ben jaloers.

— Van Cartouche? vroeg het meisje spottend.

— Nu lacht ge al met Kate! kreet de waarzegster woedend. Maar Kate kent de zwarte kunst, vergeet ook dat niet. Kate kan u zo lelijk maken, dat ieder u schuwen zal! Kate kan u veranderen van een schoon meisje in een gruwelijk monster!

— Moeder, zwijg! zei de jongeling, die nu gereed was. Leg u te bed.

— En gij, uil, gij laat u strikken door die slet! Zij zal u woorden van liefde fezelen, en ze is de vriendin van Cartouche.

— Ge liegt! riep Louise verontwaardigd.

— Ja ge liegt, voegde André er bij. Ik ga mee... keer naar uw bed terug.

Kom, Louise!

— Ja, André, ik ga met u mede, ik heb vertrouwen in u... Maar ik moet eerst toch nog iets aan Kate zeggen...

— Maak u niet moe, mijn engelke! schimpte Kate, want ik luister toch niet... Maar heftig antwoordde Louise:

— Ge moogt het Cartouche zelf zeggen, dat ik hem nooit zal toebehoren.

Ik veracht en verfoei hem. Zie nu, ge weet het. Kom, André.

De jonge lieden vertrokken.

— André, ge zegt de ge mij bemint, sprak Louise, toen ze aan de zijde van de jongeling voortstapte.

— Ja, ik bemin u, ge weet het, Louise...

— Welnu, toon het!

— Zeg dan hoe?

— Hebt ge een spade?

— Een spade? herhaalde hij verwonderd. Wat moet ik daarmee doen?

— Vraag nog niets. Straks zult ge alles weten. Hebt ge een spade?

— Ja.

— Haal ze dan.

— Maar, Louise.

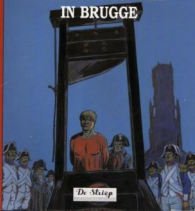
— Als ge mij bemint, doe dan wat ik zeg.

— Ik snel er om.

Weldra keerde hij met het gerief terug.

BAKELANDT

ALS HET MES VALT
IN BRUGGE

De Schied

- Kom nu. Alles zult ge horen.
- Ja, Louise. Maar stel mij eerst gerust.
- Ik weet wat ge bedoelt. Ge denkt aan die leugen van uw moeder, niet waar?
- Ja, Louise, maar...
- Gij hebt gehoord, wat ik uw moeder antwoordde, niet waar?
- Dat ze loog.
- Welnu, dat u dat genoeg zij.
- 't Is genoeg, Louise.
- En toch zal ik er nog wat bijvoegen : ik haat Cartouche... ik verafschuw hem!
- Zeg dat niet te luid!
- U kan ik toch vertrouwen?
- Louise toch! Ge weet, ik leef op de heide, maar ik ben geen binder... ik wil er geen zijn.
- Ik weet het, André... en daarom luister ik naar uw woorden van liefde.
- Ha, gij bemint mij dus?
- Ja...
- En ge zult mijn vrouw worden? Zeg ja, Louise, maak me gelukkig!
- Op een voorwaarde.
- Spreek!
- Dat wij de heide zullen verlaten.
- Ik ben bereid... overal wil ik met u gaan!
- Maar uw moeder?
- Ook moeder zal ik verlaten. Ik meen wat ik zeg. Ik kan geen eerbied voor moeder hebben. Zij heult met de binders. Zonder haar tussenkomst zou Cartouche mij wellicht al uit de weg geruimd hebben, omdat ik geen lid van zijn bende wil worden. Maar moeder neemt gestolen geld aan... Ik werk, ik wil geen brood eten, dat met geroofd geld gekocht wordt!
- Dat alles weet ik, André.
- Welnu, daarom zal ik de heide verlaten met een blij hart... O, Louise, laat ons elders leven als eerlijke mensen. We zullen gelukkig zijn.
- Ja, André! Dit verbond sluiten we.
- Laat ik u dan in mijn armen drukken, mijn lieve, mijn vrouw...
- Nog niet, André! Eerst moeten we een werk van barmhartigheid verrichten.
- Zeg, wat moeten we doen?
- En Louise vertelde hem dan alles, het sterfbed van Clothilde, haar begraafing op een andere plaats dan het kindeke.
- Nu moeten wij moeder en kind verenigen, André. Anders zal Clothilde na haar dood ronddelen... en zij moet rusten. Ik heb u een spade laten meenemen we moeten twee graven openen.
- Louise! kreet de jongeling, die als de meeste heidebewoners zeer bijgelovig was. Louise... graven openen... in de nacht!
- Wij doen een goed werk en hebben niets te vrezen. Durft ge niet?
- Ja... maar...

HEDD LIEEMANS

60

BAKELANDT

DE RODE MANTELS

Standaard Uitgeverij

— Als ge niet durft, zal ik het doen. Spitten is een zwaar werk, maar ik zal me kloek houden.

— Neen, gij zult het niet doen, Louise. Wat gij durft, durf ik ook.

— Spoedig dan, André.

— Maar als Cartouche het bemerkt!

— Hij zal het niet bemerken. Denkt ge dat Cartouche die graven nog bezoekt!

De jonge lieden vervolgden snel hun weg. Beiden waren in opgewonden toestand.

— Hier ergens moet het kind liggen, fluisterde Louise eindelijk.

De jongman stak de spade in de grond. De eerste schuppen aarde wierp hij om zich heen.

— 't Is om de boze geesten te verwijderen, zei hij in zijn bijgeloof.

— We doen een goed werk en moeten niet bevreesd zijn, herhaalde zijn gezellin.

André werkte nu snel voort. Louise hield de wacht. In de verte zag zij een lichtje blinken en wist dat het uit Cartouche's hut scheen.

De jonkman zweette; 't was niet alleen van de arbeid, maar ook uit angst, door dit ongewone, geheimzinnige werk verwekt.

— Voorzichtig dat gij het kindeke niet treft, waarschuwde Louise. Zijt ge nog niet diep genoeg?

— Ik geloof het wel...

— Tast eens!

André legde zich plat op de grond en stak de arm in de groeve.

Een kreet van schrik kon hij niet onderdrukken.

— Voelt gij het? vroeg Louise kalm.

— Ja... ja...

— Haal het dan boven!

André deed het. Het meisje trok van onder haar kleed een doek, wikkelde het lijkje er in en zei:

— Vul nu 't graf weer. Het eerste gedeelte van onze taak is afgelopen.

Gejaagd wierp de jongeling de aarde in het graf.

— Nu naar 't graf der moeder, hernam het meisje en ze leidde er haar gezel heen.

André ging weer aan 't werk en Louise stond nogmaals op wacht. Ze hield het kindje in haar armen en mompelde:

— Arm, arm wicht! Maar nu zult ge bij uw moeder rusten.

André werkte vlug door.

— Ik voel een hindernis, fluisterde hij weer ontsteld.

Nu knielde Louise neer. Zij stak de arm in het graf, dat niet zeer diep was.

— Ik voel Clothilde's gelaat, zei ze.

— Louise toch! kreet de jongen verschrikt.

— Denkt ge dat ik bang ben... bang van mijn vriendin, André? Neen, neen! Ha, nu zal ze kunnen rusten... Clothilde, ik breng u het kindje, het schaapje... Aan uw boezem moet het rusten... En ik zal ook naar Antwerpen gaan... O, wat

HEC LEEMANS

91

BAKELANDT

DE NACHTRIJDERS

Standard Uitgeverij

is het jammer dat ik uw gelaat niet kan zien... En heeft de schelm u zo laten begraven... zonder kist of laken... Wacht, ik zal u met groen bestrooien.

— Wat wilt ge doen? vroeg André.

— Dadelijk kunt ge het graf weer vullen. Een ogenblikje geduld.

Het trouwe meisje vulde haar schoot met groen en strooide dit in het graf. Louise stond op...

— André, sluit de groeve, sprak ze snikkend.

De jonkman deed het.

— Niet zo vlug en zo ruw, vermaande ze snikkend.

Toen het graf gevuld was, gingen de jonge lieden heen.

— 't Is gedaan, zei Louise. En nu, André, moet ik nog een taak verrichten.

— Nog iets? vroeg hij angstig.

— Ik moet nog naar Antwerpen... maar gij gaat mee, niet waar? We zullen voor goed de heide verlaten.

— Wat moet ge te Antwerpen doen?

Het meisje vertelde hem nu ook alles over Van Montfort's gelofte.

— En ik zal doen wat nu de dokter niet meer mogelijk is, besloot ze.

— Wat zijt gij braaf, Louise!

— Ik wil mijn best doen om braaf te worden.

— Wanneer vertrekken we?

— Morgenavond. Kunt ge gereed zijn?

— Ja, morgen vroeg ook.

— Neen, we moeten de duisternis gebruiken.

— Louise, gij maakt mij gelukkig. Mag ik u nu omhelzen?

— Ja.

En wenend viel ze in zijn armen.

Toen de jonge lieden Kate's huis bereikten, stond de deur open.

André ging even binnen.

— Moeder is weg, zei hij, buiten tredend. Waar mag ze heen zijn! Och, een of andere binderszaak. Ik zal u naar huis geleiden.

— Neen, André, laat mij alleen gaan! Niemand moet ons samen zien. Morgenavond komen wij samen op de grote weg naar Heist... We zullen werk zoeken en, hebben we een bestaan, dan worden we man en vrouw.

— Goede Louise, hoe gelukkig maakt ge mij!

— We zullen trachten elkander gelukkig te maken, André. Nu tot morgen.

— Maar laat mij u tot huis brengen; 't is zo laat, Louise.

— Neen, André, blijf nu hier. Ik ben rap thuis. Ze moeten ons niet bij elkander zien, want dan weet Cartouche het ook... en de schelm zou u vijandig worden. Hij meent, dat ik hem op zijn wenken gehoorzamen zal. Laat me dus maar alleen gaan, morgen breng ik alles voor de vlucht in gereedheid en 's avonds vertrekken we.

— Tot morgen dan!

— Ja, tot morgen, om tien uur, bij Dewinters hoeve.

De geliefden kusten elkander nogmaals en scheidten dan.

De jongeling legde zich niet te bed, maar mijmerend over zijn geluk, wachtte hij de terugkeer van zijn moeder af.

HET LEEMANS

102

BAKELANDT

HET WEENSE COMPLIT

Standaard Uitgeverij

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
RAFFELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955